

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **GOLD HAPPY DAY a.s., HAPPY DAY holding**, se sídlem Plzeň, náměstí Republiky 237/38, IČ: 252 27 246, zast. JUDr. Ladislavou Indrovou, advokátkou, se sídlem Plzeň, Malá 6, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 28.5.2015, č.j.: MF-16913/2015/9002-8812

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra financí ze dne 28.5.2015, č.j.: MF-16913/2015/9002-8812 s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17.487,33 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Ladislavy Indrové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra financí, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 21.4.2015 č.j.: MF-16913/2015/9002-4/812 IK, jímž bylo rozhodnuto o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací týkající se: „informací, a to jakým způsobem a v jakých termínech byl realizován notifikační proces ve smyslu směrnice 98/34/ES, resp. zákona č. 22/1997 Sb., ve vztahu k celému zákonu č. 300/2011 Sb. v jeho konečném znění (tj. ve znění, v jakém se zákon č. 300/2011 Sb. měl stát ke dni 14.10.2011 platným a účinným)“, a současně bylo řízení zastaveno.

V odůvodnění ministr uvedl, že dne 2.4.2015 byla na Ministerstvo financí doručena žádost o poskytnutí informací „jakým způsobem a v jakých termínech byl realizován

notifikační proces ve smyslu směrnice 98/34/ES, resp. zákona č. 22/1997 Sb., ve vztahu k celému zákonu č. 300/2011 Sb. v jeho konečném znění (tj. ve znění, v jakém se zákon č. 300/2011 Sb. měl stát ke dni 14.10.2011 platným a účinným)“.

Dne 13.3.2015 byly na základě dřívější žádosti žalobce rozhodnutím ministra žalobci jím požadované informace vydány ve smyslu § 6 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, navíc se podle ministra jednalo o veřejně přístupné informace v databázi TRIS. Poskytnuté informace jsou pak úplnými informacemi o notifikačním procesu, kterého se žádost týká. Z hlediska prvoinstančního rozhodnutí pak ministr konstatoval nedostatky věcné povahy, když správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odkazoval na odmítnutí informací podle ustanovení chránícího rozhodovací činnost soudů, ačkoli požadované informace byly veřejně přístupné a týkaly se legislativního procesu, nikoliv rozhodovací činnosti soudů. Prvoinstanční rozhodnutí nevzalo v úvahu, že požadované informace byly žalobci již dříve poskytnuty, a to v úplnosti, neboť dalšími informacemi o provedení notifikace Ministerstvo financí nedisponuje.

Závěrem ministr konstatoval, že zrušení prvoinstančního rozhodnutí ze dne 21.4.2015 je namístě pro nesprávnost posouzení žádosti, a zároveň uvedl, že žalobci byly jím požadované legislativně technické dokumenty již poskytnuty dne 13.3.2015 podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. Proto ministr postupoval podle § 90 odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a rozhodnutí orgánu I. stupně zrušil a řízení o žádosti o informace zastavil.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 2.4.2015 podal Ministerstvu financí již druhou žádost o poskytnutí informací. Rozhodnutím ministra financí ze dne 13.3.2015, č.j. MF-6351/2015/34 sice bylo vyhověno rozkladu žalobce podanému proti rozhodnutí ministerstva ze dne 20.1.2015, č.j. MF-74105/2014/34, když ministr rozhodl o poskytnutí požadované informace a současně s rozhodnutím žalobce obdržel tzv. oznámení č. 2010/632/CZ a č. 2011/359/CZ, které měly být odpovědí na jeho žádost o informace, jakým způsobem byl notifikován zákon č. 300/2011 Sb. Vzhledem k tomu, že žalobce považoval poskytnuté informace za neúplné, měl za to, že ministerstvem zaslané doklady neodpovídají na jeho dotaz, byl nucen ministerstvo opakovaně požádat o poskytnutí i případně již zveřejněných informací, a to jakým způsobem a v jakých termínech byl realizován notifikační proces ve smyslu směrnice 98/34/ES, resp. zákona č. 22/1997 Sb., ve vztahu k celému zákonu č. 300/2011 Sb. v jeho konečném znění (tj. ve znění, v jakém se zákon č. 300/2011 Sb. měl stát ke dni 14.10.2011 platným a účinným). Žalobce zároveň požádal o zaslání veškerých dokumentů včetně všech příloh, které Evropské komisi zaslala v souvislosti s notifikací konečného znění zákona č. 300/2011 Sb. Česká republika, a dále o zaslání veškerých dokumentů včetně všech příloh, které naopak Evropská komise v souvislosti s notifikací konečného znění zákona č. 300/2011 Sb. zaslala České republice. Ministerstvo financí opakovanou žádost odmítlo rozhodnutím ze dne 21.4.2015, č.j. MF-16913/2015/9002-4/812 IK na základě ust. § 11 odst. 4 písm. b) ve spojení s § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Ministr financí v rozhodnutí ze dne 28.5.2015, č.j. MF-16913/2015/9002-8812 zrušil prvoinstanční rozhodnutí a řízení zastavil s odůvodněním, že požadované informace byly žalobci již dříve poskytnuty, a to v úplnosti včetně legislativně technických dokumentů.

Žalobce se závěrem ministra financí nesouhlasí. Očekával poskytnutí zcela konkrétní a řádné informace, z oznámení č. 2010/632/CZ a č. 2011/359/CZ žádné relevantní informace, které požadoval, nevyplývají. Jedná se zjevně pouze o hlavičkové formuláře, ze kterých není ani zřejmé, v jaké podobě byl návrh novely zákona č. 202/1990 Sb. předložen, tzn., zda Evropské komisi byl vůbec předložen návrh zákona č. 300/2011 Sb. ve své konečné podobě. Žalobce očekával od ministerstva poskytnutí zcela podrobných a jednoznačných informací ohledně notifikace ve vztahu k celému zákonu č. 300/2011 Sb. v jeho konečném znění, a to

včetně konkrétní informace, zda byl návrh zákona č. 300/2011 Sb. předložen ve své konečné podobě Evropské komisi za účelem notifikace, kdy uplynula lhůta k podání připomínek ze strany Evropské komise a jednotlivých členských států EU, zda a kdy Evropskou komisí či členskými státy byly podány připomínky apod.

Podle žalobce ministerstvo jakožto orgán, který předložil návrh zákona č. 300/2011 Sb. a který za řádné přijetí tohoto zákona nese odpovědnost, nepochybně podrobnými informacemi o celém legislativním procesu (včetně procesu notifikačního) ve vztahu k zákonu č. 300/2011 Sb. disponuje, zjevně odmítá takové informace žalobci poskytnout, a proto žalobce namítá, že mu ministerstvo bez jakéhokoliv zákonného důvodu odmítá poskytnout úplné informace ohledně notifikačního procesu zákona č. 300/2011 Sb., které z povahy věci musí mít k dispozici.

Žalobce rovněž namítá, že ministr financí v napadeném rozhodnutí o rozkladu žalobce řádně nerozhodl a řízení o žádosti žalobce bez existence zákonných důvodů zastavil.

Žalobce současně upozornil na skutečnost, že zákon č. 106/1999 Sb. nezakazuje a judikatura (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 A 65/2002, 3 As 13/2007) dokonce připouští, aby žadatel podal novou, byť obsahově shodnou, žádost. Pokud pak má povinný subjekt za to, že požadovaná informace již byla poskytnuta, takovou novou žádost povinný subjekt podle uvedené judikatury musí povinný subjekt žádost žadatele zamítnout.

Rozhodnutí ve věci č.j. MF-74105/2014/34 podle názoru žalobce nemohlo založit překážku věci pravomocně rozhodnuté, pro kterou by bylo možné řízení o (nově) podané žádosti zastavit, přičemž zde podle žalobce neexistovaly ani jiné zákonem stanovené důvody pro zastavení řízení. Ministr měl dle názoru žalobce o podaném rozkladu meritorně rozhodnout způsobem uvedeným v § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. Pro zrušení rozhodnutí ministerstva a zastavení celého řízení nebyly splněny jakékoliv zákonem dané předpoklady. Současně žalobce poukázal na skutečnost, že ministr ani neuvedl důvody, pro které řízení zastavil. V tomto ohledu pak má žalovaný napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na žalobcovy námitky, přičemž navrhl žalobu zamítnout.

Při jednání před Městským soudem v Praze, konaném dne 14.1.2016, oba účastníci řízení setrvali na svých tvrzeních, jakož i na svých procesních návrzích.

Ve správním spise se nachází jednak žádost žalobce o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 2.4.2015, dopis adresovaný k rukám ministra financí ze dne 2.4.2015, oznámení č. 2010/632/CZ, oznámení č. 2011/359/CZ, rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 21.4.2015, č.j.: MF-16913/2015/9002-4/812 IK, rozklad žalobce ze dne 7.5.2015 a jednak žalobou napadené rozhodnutí ministra financí ze dne 28.5.2015, č.j.: MF-16913/2015/9002-8812.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Předně je v dané věci třeba říci, že podle názoru soudu tedy ani rozhodnutí vydané ministerstvem v prvním stupni, ani rozhodnutí vydané ministrem financí nesplňuje předpoklady pro rozhodnutí řádně věcně odůvodněné a právně opodstatněné. Jinými slovy obě rozhodnutí (prvoinstanční a druhoinstanční) vykazují vady, pro které by bylo namístě je zrušit. Rovněž pak je třeba konstatovat, že podle názoru soudu Ministerstvo financí jako povinný subjekt přistoupilo správně k podané žádosti žalobce ze dne 2.4.2015, tedy, že se s ní zabývalo jako s novou žádostí ve věci, protože byť v jejím textu nebo v textu dopisu ze dne 2.4.2015 zaslaném k rukám ministra financí Ing. Andreje Babiše žadatel (žalobce) poukazuje na to, že se jedná vlastně o novou žádost v téže věci, jako byla ta původní žádost ze dne 7.11.2014, tak při posouzení obsahu obou těchto dvou podání, obou žádostí (žádost žalobce ze dne 7.11.2014 je součástí příloh předložených soudu žalobcem), lze k takovému závěru dojít jen velmi těžko.

První žádost z roku 2014 v podstatě není žádostí ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, protože jí chybí to nejpodstatnější, tj. přesné a konkrétní vymezení toho, co vlastně žadatel žádá. Žádost obsahuje mnoho textu, ale v podstatě především je v ní vyličen pohled samotného žadatele (žalobce) na předmětnou problematiku a teprve v samotném závěru se objevuje požadavek, aby žadateli (žalobci) správní orgán sdělil své stanovisko k věci s tím, že jde o žádost ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Podle názoru soudu takovou žádost nebylo možno vyřizovat bez dalšího jako žádost o poskytnutí informací, ale bylo namístě nejprve objasnit, jaké konkrétní informace žadatel požaduje. Z textu předmětného podání (dopisu žalobce ze dne 7.11.2014) to podle názoru soudu nijak jasné nebylo. Ve srovnání s tím je pak ovšem žádost ze dne 2.4.2015 žádostí zcela jinou, žádostí zcela jasnou, konkrétní, srozumitelnou, tam je zkratka jasné, čeho se žadatel postupem podle zákona č. 106/1999 Sb. domáhá. A ministerstvo financí tudíž nepochybovalo, jestliže se žádostí ze dne 2.4.2015 zacházelo jako se žádostí o informace, která je tedy nová a nezamítlo ji, jak by bylo na místě, kdyby se jednalo o žádost již jednou uplatněnou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2008 č.j. 3 As 13/2007-75, dostupný na www.nssoud.cz).

Rozhodnutí, které však bylo vydáno v prvním stupni, rozhodnutí ze dne 21.4.2015, č.j.: MF-16913/2015/9002-4/812 IK o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. nemůže obstát jako rozhodnutí správního orgánu vydané podle správního řádu, resp. podle zákona o svobodném přístupu k informacím, protože byť sice obsahuje nějaký ten text, tak tam chybí to naprosto, naprosto relevantní. Chybí tam tedy vyložení těch důvodů, proč předmětná žádost byla odmítnuta. To se tam téměř nelze dočíst. K důvodu odmítnutí se v odůvodnění předmětného rozhodnutí objevuje pouze jedna jediná věta na str. 2 v prvním odstavci zdola, kde je uvedeno, že: „Žádost směřuje k řízení 6593/14MARK, které je svým charakterem tzv. řízením EU Pilot, které představuje úvodní fázi řízení před soudním dvorem EU. Jedná se o předsoudní fázi řízení o porušení povinnosti (tzv. pre-infringement), na kterou přímo navazuje formální řízení podle čl. 258 Smlouvy o fungování EU“. Tady je v podstatě jediné vysvětlení, proč informace nebyla poskytnuta, proč ji povinný subjekt odmítl, ale naneštěstí i toto odůvodnění, tato věta je velmi kusá a v podstatě zcela nedostatečná, protože ono tvrzení, že žádost směřuje k řízení 6593/14MARK, které je svým charakterem tzv. řízením EU Pilot, tyto skutečnosti tady nejsou nijak vyargumentovány. Za prvé tedy z té samotné žádosti není nijak zřejmé, že by směřovala k onomu řízení 6593/14 MARK, přičemž to rovněž mělo být v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí náležitě vyargumentováno, a zároveň tam není nijak vyargumentován ani závěr Ministerstva financí,

že toto řízení je svým charakterem tzv. řízením EU Pilot. To je také pouze tvrzení, které tam je, aniž by k němu byla uvedena jakákoliv věcná argumentace. Z uvedeného důvodu bylo namístež prvostupňové rozhodnutí vydané dne 21.4.2015 zrušit, jestliže proti němu byl podán řádný opravný prostředek, protože nesplňuje nároky řádně odůvodněného a srozumitelného správního rozhodnutí.

Nicméně současně nelze mít za to, že by k nápravě došlo vydáním rozhodnutí ministra financí o rozkladu ze dne 28.5.2015, č.j.: MF-16913/2015/9002-8812. V něm sice správní orgán II. stupně správně konstatuje, že je nesprávný prvostupňový názor ministerstva financí, že by se žádost měla týkat rozhodovací činnosti soudu a pokud měl ministr financí za to, že jde o opakovanou, totožnou žádost, která už jednou vyřízena byla, pak nebylo možno v té věci rozhodnout tak, že by prvostupňové rozhodnutí zrušil a zastavil řízení. To za daného stavu věci přípustné nebylo. Orgán rozhodující o rozkladu má samozřejmě pravomoc zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení zastavit, ale to jenom tehdy, pokud důvody k zastavení řízení jsou v té dané věci dány. Zde je nutno odkázat na ustanovení § 66 správního řádu, které vymezuje, za jakých podmínek se řízení zastaví. V napadeném rozhodnutí ministra financí k tomu ale nenacházíme vůbec nic. Z něho není prostě naprosto zřejmé, který z uvedených důvodů pro zastavení řízení byl ministrem shledán a proč vůbec ministr financí přistoupil k tomu způsobu vyřízení rozkladu, tedy že prvostupňové rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. Rozhodnutí je pak v tomto smyslu naprosto nepřezkoumatelné a již jen proto je soud musel zrušit.

S poukazem na shora uvedené důvody proto Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm bude namístež, aby ministr financí jako orgán rozhodující o rozkladu celou věc znova projednal a rozhodl v souladu jak se zákonem o svobodném přístupu k informacím, tak se správním řádem. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, náklady zastoupení žalobce advokátem ve výši 9.300,- Kč, což tvoří 3 úkony právní služby po 3.100,- dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 3 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrada za promeškaný čas ve výši 600,- Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 177/1996 Sb., cestovné ve výši 1.173,- Kč /1 cesta z Plzně do Prahy a zpět (200 km) osobním automobilem tovární značky LAND ROVER, RZ 4P78129, o průměrné spotřebě 7 litrů a ceně motorové nafty 29,50 Kč a opotřebení 3,80 Kč/km/ a DPH ve výši 2.514,33 Kč. Náklady řízení tedy činí celkem 17.487,33 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. ledna 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková